

Sanctus • Henricus

Pyhän Henrikin katedraaliseurakunnan lehti 1/2024

Kohti pääsiäistä

"Kääntykää minun puoleeni,
tehkää niin koko sydämestänne"
(Joel 2:12)

ILOITKAAMME, NYT ON PAASTONAIKA!

Muutama päivä sitten aloitimme tämän hyvin erityisen kirkkovuoden ajan, joka on paastonaika. Olen iloinen, että voin elää sen yhdessä teidän kanssanne.

Toivon, että elämme tämän ajan uudistuneella tavalla niin, että rutiini ei saa liian nopeasti yliotetta tästä erityisestä ajasta, joka on ollut aivan olennainen kirkon elämälle jo sen alkuajoista lähtien.

”Kääntykää minun puoleeni, tehkää niin koko sydämestänne” (Joel 2:12); ”suostukaa sovintoon Jumalan kanssa” (2. Kor. 5:20).

Tuhkakeskiviikkona paastonaika alkoi. Olemme pohtineet erilaisia päätöksiä tälle ajalle. Haluamme voittaa sellaiset kiusaukset, jotka kääntävät

meidät pois Jumalan sanasta, rukouksesta ja luottamuksesta häneen... Pääsiäisenä katsomme sitten kokonaisuutta: olemmeko pitäneet päätöksemme vai emme, ja sen mukaan puhumme hyvästä tai huonosta paastonajasta.

Älkäämme kuitenkaan koskaan unohdako, että paastonaikamme on ennen kaikkea vapauden, ilon ja voiton matka. Paastonajan eläminen hyvin ei tarkoita ensisijaisesti sitä, että pyrimme miellyttämään Jumalaa. Se on pikemminkin ovemme avaamista hänelle: hän itse avaa sydämemme ottamaan vastaan hänen rakkautensa. Tätä Jumalan rakkautta saamme sitten säteillä ympärillemme oman elämämme kautta.

Hyvän paaston eläminen tarkoittaa sitä, että annamme Jumalalle hänen rakkautensa hedelmät. Tämä toteutuu itsemme lahjoittamisessa Jumalalle ja toinen toisillemme rukouksessa, paastossa ja jakamisessa. Paastonaika on sovinnon aikaa Jumalan kanssa. Paastonaikana elämme pelastuksen ilossa. Haluamme kaikin tavoin sovittaa elämämme Jumalan tahdon mukaiseksi.

Rakkaat seurakuntalaiset, paastonaikana meitä kutsutaan palaamaan siihen, mikä on kaikkein olennaisinta. Tänä aikana saamme avata sydämemme uudelleen evankeliumin ilolle. Saamme luopua turhasta ja tulla lähemmäksi Jeesusta ja antaa hänen asua meissä.

Hyvää paastonaikaa ja siunattua matkaa kohti pääsiäistä!

Isä Jean Claude Kabeza

LET US REJOICE: NOW IT'S LENT!

A few days ago, we started our Lenten journey, an extraordinary time in the liturgical year. I am delighted that we can travel through Lent together.

I hope that we can live through this time with a renewed sense of focus, so that our routines don't get the best of us during this extraordinary time – a time that has been fundamental to the life of the Church ever since its early days.

“Return to me with your whole heart” (Joel 2:12); “be reconciled to God” (2. Kor. 5:20).

Lent began with Ash Wednesday. We have all considered various decisions for this time. We want to overcome the many temptations that turn us away from the Word of God; we want to pray and have faith in Him... At Easter we can then look back on the whole Lenten period: did we stay committed to our decisions or didn't we? And when we look back, we can speak of a good or a bad Lent.

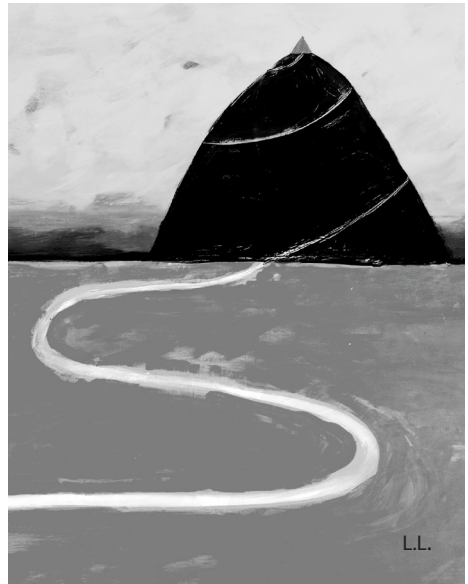
But we should never forget that the season of Lent is above all a journey of freedom, joy, and victory. A Lenten journey travelled well does not primarily mean one spent trying to please God. Instead, Lent is a time to open our doors to Him: He opens our hearts to receive His love. God's love then radiates from us through our own lives.

A good Lent means one in which we give God the fruit of His love. This is fulfilled through giving of ourselves to God and to each other through prayer, fasting, and sharing. The season of Lent is a time for reconciliation with God. During Lent we live with the joy of salvation. We want to align our lives in every way with God's will.

Dear Parishioners, the Lenten Season invites us to return to what is most essential. During this time, we can open our hearts once again to the joy of the gospel. We can discard all that is useless and get closer to Jesus and allow him to live within us.

Wishing you a good Lent and a blessed journey to Easter!

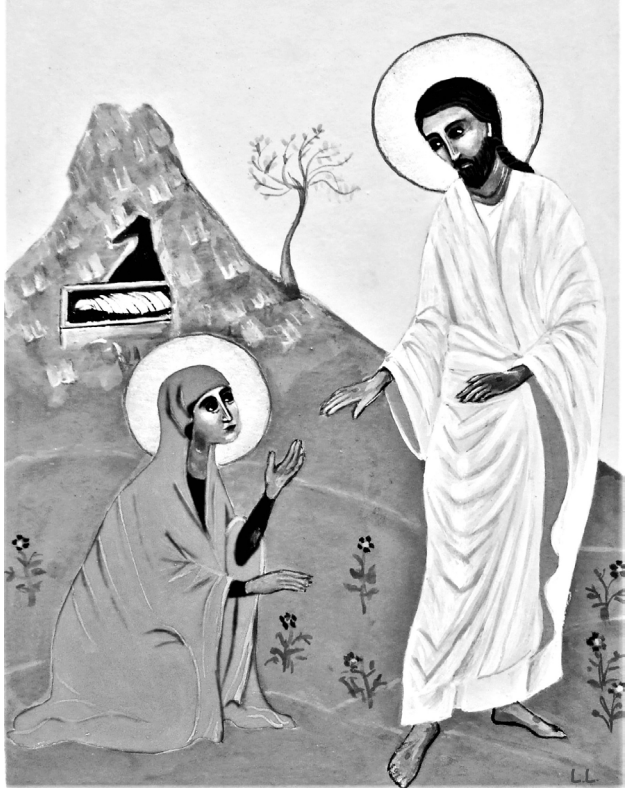
Father Jean Claude Kabeza

Pääsiäispaasto – ”valoisaa surua”

Pääsiäispaaston 40 päivää lienevät monelle katolilaiselle tärkeä taitekohta vuoden kierrossa. Ne kertovat siitä, että talven selkä alkaa taittua ja laskeudumme kohden valoisaa ja hengellisesti rikasta kevättä suurine juhlineen.

Mutta mistä paastokäytäntö on saanut alkunsa? Jo Raamatussa se näyttelee tärkeää roolia. Vain muutamia esimerkkejä mainitakseni: Moosesen laki velvoittaa Israelin kansan paastoamaan suuren sovituspäivän vieton yhteydessä (3. Moos. 16:29-31; 4. Moos. 29:7). Kuningas Daavid paastoo ja harjoittaa askeesia sairaan poikansa puolesta (2. Sam. 12:16). Niniveläiset paastoavat katuessaan syntejään (Joon 3:5). Juudan kuningas Josafat julistaa valtakuntaan paaston, kun vihollisjoukko uhkaa Jerusalemia (2. Aik. 20:3). Mooses paastosi Siinain vuorella 40 päivää ottaessaan vastaan 10 käskyä (2. Moos. 34:28). Profeetta Elia paastosi 40 päivää vaeltaessaan Horebin vuorelle kohtaamaan Jumalan (1. Kun. 19:8). Lopulta itse Jeesus paastosi 40 päivää autiomaassa (Matt. 4:2).

Pääsiäispaastotraditio nousee erityisesti kolmesta viimeksi mainitusta raamatunkohdasta: Moosesen ja Elian paasto valmisti Jumalan erityiseen kohtaamiseen ja osoitti siten kohden Kristusta, ihmiseksi tullutta Jumalaa, jossa jumaluus ja ihmisuus kohtaavat täydellisesti. Jeesuksen paasto puolestaan ennakoiki hänen julkista toimintaansa, joka huipentui hänen kuolemaansa ja ylösnousemukseensa. Niinpä mekin paastoamme 40 päivää valmis-

tautuessamme kohtaamaan Jumalan Kristuksen ristin ja ylösnousemuksen salaisuudessa, jota erityisellä tavalla vietämme pääsiäisyön eukaristiassa.

Tapa valmistautua 40 päiväisellä paastolla pääsiäiseen tunnettiin jo varhaisessa kirkossa, sekä idässä että lännessä. Tietyt yksityiskohdat, kuten paaston tarkka alkamis- ja päättymisajankohta sekä ruokasäännöt, ovat vaihdelleet eri liturgisissa traditioissa, mutta kokonaisuutena käytäntö on ollut varsin yhtenäinen. Idässä on vanhastaan korostettu paaston merkitystä länttä enemmän, joten siellä säännöt ovat olleet tiukempia: koko paaston ajan tulisi noudattaa vegetarista ruokavaliota (ei lainkaan eläinkunnan tuotteita, edes kalaa) ja syödä vain yksi ateria päivässä, sekin kevyt. Ankarinta paasto on ehkä etiopialaisessa traditiossa, jossa pääsiäispaastokin kestää peräti kahdeksan viikkoa!

Toki aiemmin paastosäännöt olivat huomattavasti tiukempia myös meillä läntisessä riituksessa. Vielä vuoden 1917 kanoninen laki salli uskovien nauttivan vain yhden täyden aterian paastopäivinä. Lisäksi sai nauttia kaksi kevyempää ateriaa, kuitenkin niin, etteivät ne vieneet näläntunnetta. Paaston ajalla tuli lisäksi perjantaisin ja lauantaisin noudattaa abstinenssia.

Vuonna 1966 paavi Paavali VI muutti roomalaisen riituksen paastokäytäntöä apostolisella konstituutiollaan Paenitemini osana Vatikaanin II konsiilin jälkeisiä uudistuksia. Sen myötä velvoittaviksi paastopäiviksi jäivät vain tuhkakeskiviikko ja pitkäperjan-

tai sekä abstinenssipäiviksi perjantait sekä tuhkakeskiviikko. Paikalliset piispainkonferenssit saivat lisäksi valtuudet antaa uskoville mahdollisuuden korvata paaston ja abstinenssin muilla hartauden tai rakkauden harjoittamisen muodoilla.

Vähemmälle huomiolle on ehkä jäänyt se, että samassa apostolisessa konstituutiossa pyhä Paavali VI kuitenkin suositteli edelleen vahvasti paastoamista kaikkina paastopäivinä. Samassa yhteydessä hän muistuttaa, että ”mitä suurempi taloudellinen hyvinvointi on, sitä suurempi on tarve askeesin antamalle todistukselle”.

Eli voimme iloita kirkon nykyisestä pastoraalisesta armollisuudesta paastosäädösten suhteen. Samalla on tärkeää, ettemme pidä paastoa – myöskään perinteistä ruokapaastoa – jonain tarpeettomana tai aikansa eläneenä asiana. Nykyisin meillä on paaston suhteen vähän velvollisuuksia, mutta sen sijaan voimmekin tehdä sitä vapaaehtoisesti rakkaudesta Jeesusta kohtaan: samaistuaiksemme ja yhdistyäksemme hänen kärsimyksiinsä, osoittaaksemme katumusta synneistämme ja tarjotaksemme paastomme Jumalalle rukouksena kirkon, koko maailman ja Suomen puolesta. Tällöin paasto voi olla myös meille, kuten ortodoksiset veljemme ja sisaremme kauniisti sanovat, ”valoisa surua”: katumusaikaa, jota sävyttää syvä tietoisuus Jumalan rakkaudesta ja Kristuksen ylösnousemuksen toivosta.

Joona Korteniemi

Tapasimme sisar Annan Varsovassa

Helena Virtanen luostarin edustalla. Bannerissa: Ursuliinien sisarkunnan Pyhän Ursula Ledóchowskan päiväkoti

Leila Virtanen ja sisar Anna luostarin pihalla

Ruokapöydässä Leila Virtanen, sr Anna, sr Bozena ja sr Urszula 'Suomi-kerhon kokouksessa'

Kävelimme syyslomalla tyttäreni kanssa Varsovassa. Huomasin sattumalta bannerimaisen mainoksen, jossa oli harmaa-asuisia naisia ja pieniä lapsia. Pyysin tytärtäni Helenaa poseeraamaan sen vieressä ja napsasin kuvan kännykällä. Lähetin sen sisar Renatalle. Kysyin hieman ironisesti, jos on tuttu. Sisar Renata vastasi heti. Sisar Anna asuu juuri siellä ja voisimme mennä häntä tervehtimään.

Ilahduin. Sisar Anna ja muut Ursuliinisaret ovat olleet meille – ja tietysti monille muille seurakuntalaisille – rakkaita ja tärkeitä ihmisiä. Vuosien varrella he ovat olleet mukana monin tavoin lasten uskonnonopetuksessa. Perheemme tutustui sisariin myös lauantaikurssin kautta.

Päätimme siis käydä tervehtimässä sisar Annaa.

Kävellessämme kadulla luostarin lähistöllä näimme harmaaseen pukeutuneen sisaren, joka oli juuri tullut portista ulos. Hän käveli kohti bussipysäkkiä. Yritin puhua hänelle englanniksi, mutta turhaan. Hän pudisti päätään ja hymyili. Tiesin, että nyt täytyy keksiä jotakin. Sanoin vain, ”siostra Anna Finlandia”.

Sisar kysyi nauraen: olemmeko Suomesta? Hän sanoi nimekseen Bozena ja kertoi asuneensa Suomessa noin kuusitoista vuotta, sekä Jyväskylässä että Helsingissä. Kerroimme kuulumamme Henrikin seurakuntaan ja nyt etsimme sisar Annaa. Sisar Bozena otti heti kännykän esille ja soitti sisar Annalle.

Sisar Bozena ohjasi meidät porttikäytävään odottamaan. Olisi ollut hauska kuvata sisar Annan ilme hänen nähdessään meidät. Nauroimme ja halasimme toisiamme. Hän ihmetteli, miten löysimme hänet. Kerroimme. Ihmettelimme sattumaa, miten me melkein kuin vahingossa löysimme luostarin ja vielä sisar Bozenan sopivalla hetkellä. Sisar Anna kysyi meidän suunnitelmiamme ja sovimme tapaamisen seuraavaksi päiväksi.

Aamulla satoi vettä, sisar Anna tuli hakemaan meitä. Kun hän vei meidät kioskiin ostamaan bussilippuja, sisar Anna vahingossa pyysi kioskimyyjältä puolestamme matkalippuja suomeksi. Ihmettelin, ”Osaako tämä kioskimyyjäkin suomea?” Nauraen sisar Anna pyysi uudestaan puolaksi.

Kävelyllä ihailimme sumun ympäröimää Pałac Kultury i Naukin tornia. Pohdimme ulkomailla elämistä. Lähtöhetki Suomesta oli sisar Annan mielestä vaikein, hän ei halunnut isoja jäähyväisjuhlia. Lohduttauduimme ajatuksella, että Jumala on läsnä kaikkialla ja voimme olla yhteydessä rukouksen kautta. Lisäksi on toki hauska tavata ja nähdä kasvokkain – jopa ilman suunnittelua.

Ostoskeskus Złote Tarasyan jälkeen menimme metrolla takaisin luostariin. Sisar Anna vei meidät kappeliin rukoilemaan ennen ruokailua. ”On hyvä”, sisar Anna sanoi, ”kun on puhunut paljon, myös hiljentyä”. Kappeli oli valoisa ja kaunis paikka nauttia hiljaisuudesta ja kiittää Jumalaa.

Nautimme kanaa, perunaa ja salkopapuja. Lounaan jälkeen sisar Bozena ja vielä toinen sisar, sisar Urszula, jonka kutsumus oli myös vienyt hänet Suomeen, tuli juomaan kahvia kanssamme. Sisaret muistivat Suomea lämmöllä. Sisar Urszula kertoi hiljattain lahjoittaneensa laajan suomenkielisen kirjakokoelmansa Varsovan yliopiston kirjastoon. Suomen kielen laitoksen opettajat ja opiskelijat kuulemma kiittelivät tästä lahjoituksesta. Oli hauska jutella sisarten kanssa, joille Suomi ja meidän kotikirkkomme on tuttu. Vitsailimme miten kahvihetkestä tuli Suomi-kerhon kokous.

Tiskattuamme sisaret Anna ja Bozena veivät meidät katsomaan kahta huonetta, joissa pyhimykset, Ursula Ledochowska ja Johannes Paavali II, ovat nukkuneet. Katselimme lasikaapissa säilytettäviä muistoja, paavin valkoista kasukkaa ja punaisia kenkiä. Ne olivat konkreettisia merkkejä sekä hänen pyhydestään että ruumiillisuudestaan.

Luostarin katolle pääsi hissillä. Saimme panoraamanäkymän Varsovasta. Katolta näkyi korkea torni ja kello, Stalinin ”lahja” Puolan kansalle. Ihailimme yliopiston kirjastoa, joka on kiehtova esimerkki modernista arkkitehtuurista. Kirjaston rakennusta ympäröivä puutarha teki suuren vaikutuksen. Kuvittelimme, miltä se näyttää eri vuodenaikoina. Luostarin katolta oli myös hyvä näköala viereiseen puistoon. Ymmärsin, että kattoterassi on rakas paikka sisar Annalle, kun siellä hän voi kuvitella olevansa Kaivopuiston lähistöllä.

Sisar Anna tuli vielä oppaaksemme lähtiessämme kävellen katsomaan Varsovan vanhaa kaupunkia. Menimme Pyhän Annan kirkkoon, joka on suosittu opiskelijoiden keskuudessa. Astuessamme sisään näimme erään sisaren imuroivan kirkon keskikäytävää. Barokkimainen sisätila oli hätkähtävän kaunis, täynnä kultaa ja loistoa. Hajaannuimme ja istuuduimme penkeille. Oli hetki kunkin omille rukouksille.

Vanhan kaupungin kierroksen jälkeen kiitimme opastamme, sisar Annaa.

Nyt on kulunut muutama kuukausi matkasta. Se on venynyt mielessäni, herättänyt paljon ajatuksia historiasta. Haluan oppia enemmän luostarista ja sen perustajasta. Otin nyt myös esille ainoan muistoesineen isäni isoisästä. Se on puinen lautanen Puolasta. Hän toi sen mukanaan muuttaessaan Puolasta Suomeen. Siinä lukee puolaksi ”Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.”

Leila Virtanen

Jeesus-lapsen Teresa

1873–1897

Isä Jean Claude ja teologian tohtori Emil Anton johdattivat 15 hengen joukon ekumeeniselle kuuden päivän pyhiinvaellukselle Ranskaan viime lokakuussa. Teemana oli Ranskan kansallispyhimys Jeesus-lapsen Teresa, jonka syntymästä oli kulunut 150 vuotta. Vaellus keskittyi Lisieux'hön ja Alençoniin, joissa Teresa vaikutti lyhyeksi jääneessä elämässään. Vaelluksen muita kohteita olivat Rouen, Mont Saint-Michel ja Pariisi.

Lisieux'ssä on pyhälle Teresalle nimetty basilika. Kirkkoa alettiin rakentaa Teresan kanonisoinnin jälkeen v. 1929. Kirkko on Ranskan toiseksi suosituin pyhiinvaelluskohde Lourdesin jälkeen. Kirkon kryptassa on mosaiikein kuvattu pyhän Teresan elämän vaiheita ja hänen vanhempansa ovat saaneet siellä viimeisen leposijansa.

Marie Françoise-Thérèse syntyi Martinin perheeseen 2. tammikuuta 1873 Alençonin kaupungissa Normandiassa. Isä Louis oli ammatiltaan kelloseppä ja äiti Zélie pitsinyplääjäyrittäjä. Perheeseen syntyi yhdeksän lasta. Viisi tyttöä selvisi aikuisikään saakka. Pojat kuolivat pieninä. Kodissa vallitsi keskiluokkainen ranskalainen sisäänpäin kääntynyt katolilaisuus. Teresan äiti kuoli tytön ollessa vain neljävuotias. Äidin kuoleman jälkeen perhe muutti Lisieux'n kaupunkiin, jossa

äidin veli asui perheineen. Täti huolehti isän ja sisarusten muodostaman perheen jokapäiväisten asioiden sujumisesta. Teresa sai vaativan ja hellän kasvatuksen.

Helluntaina 1883 vakavasti sairastunut kymmenvuotias Teresa kävi Pariisissa. Hän parantui Neitsyt Marian esirukouksen kautta Notre-Dames-Victoires-kirkossa nähdessään Marian patsaan hymyilevän hänelle. Teresa kävi koulua benediktiinisistarien luona. Yksitoistavuotiaana hän sai ensikommunion ja vahvistuksen sakramentin. Hän koki ainutlaatuisen armon ja läheisen yhteyden Jeesukseen. Hän kuvasi kokemustaan täydelliseksi kääntymykseksi.

Kaksi vanhempaa sisarta Pauline ja Marie valitsivat elämän Lisieux'n karmeliittaluostarissa. Teresa oli viidestä sisaruksesta nuorin, mutta hän halusi myös luostariin. Hän kävi Roomassa pyhiinvaelluksella 1887 ja pyysi paavi Leo XIII:lta, että saisi liittyä karmeliittasariin. Lupaa viivytettiin seura-

vaan vuoteen, kunnes Teresa täyttäisi 15 vuotta. Noviisiaattiaika kesti syyskuuhun 1890, jolloin Teresa teki luostarilupaukset ja vastaanotti mustan hunnun. Teresan mietiskelyn aiheena oli ”Jeesuksen pyhät kasvat”.

Luostarissa Teresa toimi noviisien kouluttajana vuodesta 1896. Hän sairastui tuberkuloosiin jo vuotta aikaisemmin. Sairaus esti häntä tarjou- tumasta lähetystyöhön Vietnamiin. Jo kesäkuussa 1897 hänet siirrettiin luostarin sairaalaan, jossa hän kuoli kolmen kuukauden kuluttua 30. syyskuuta vain 24 vuoden iässä.

Teresan elämää leimasi nöyryys, yksinkertaisuus ja hiljaisen sankarillinen kärsimyksen kestäminen. Kuolemansa jälkeen hän on saanut aikaan lukuisia ihmeitä ja hänen maineensa on levinnyt nopeasti ympäri maailman. Teresa kanonisoitiin v. 1925 ja v. 1947 hänet julistettiin Ranskan suojelijaksi yhdessä Jeanne d’Arcin kanssa. Paavi Johannes Paavali II nimitti hänet kirkonopettajaksi v. 1997. Jeesus-lapsen Teresan syntymäkodin museon kappelissa on seinät vuorattu kiitoslaatoilla Tere- salle hänen avustaan ja rukousvasta- uksistaan vaivoistaan parantuneille.

Pyhän Teresan hengellisyyttä kuvaa hänen valtava rakkautensa Jeesukseen. Oman missionsa Teresa saattoi määritellä näin: ”Taivaassa tahdon tehdä samaa, mitä teen nyt maan päällä: rakastaa Jeesusta ja tehdä hänet rakastetuksi.” Paavi Franciscus korostaa, että pyhälle Teresalle evan- geliointi ei tarkoita pakottamista ja käännäyttämistä vaan sitä, että ihana

evankeliumi vetää ihmisiä luokseen. Yksi Teresan tärkeimmistä näke- myksistä kirkolle on ”pieni tie”. Te- resa halusi mennä lapsena pientä tietä pitkin taivaaseen. Jeesus sa- noi, että Isä paljastaa taivaan val- takunnan salaisuuden pienimmille (vrt. Matt. 11:25). ”Haluan löytää tavan mennä taivaaseen pientä tie- tä pitkin, sellaista tietä pitkin, joka on suora, tosi lyhyt ja täysin uusi.”

Pyyhiinvaelluksemme päätösmessu oli Pariisin Sacré-Cœurissä. Tilaisuus oli sikäli ainutlaatuinen ja juhlallinen, että ilman meidän ennakkotietoamme kirkkoon tuotiin pysyvästi säilytettä- väksi pyhän Johannes Paavali II:n reliik- ki. Tilaisuudessa oli läsnä nunnna, joka oli parantunut MS-taudistaan Johan- nes Paavalin esirukousten ansiosta.

Heikki Aronpää

Jumalan moninaisen armon ihme

Rooman paavillinen Gregoriana-yliopisto

Ensimmäisen Pietarin kirjeen neljännen luvun jakeet 7-11 tarjoavat puhuttelevan vision kristillisestä seurakuntaelämästä. Seurakunnassa me saamme jo nyt esimakua siitä maailmasta, joka tulee, Jumalan valtakunnasta. Tämä ”valtakunta” ei ole inhimillistä valtapeliä vaan Jumalan ehdottoman rakkauden todellisuutta.

Seurakunnassa Jumala itse antaa meille ne lahjat, joiden kautta hänen valtakuntansa vähitellen kasvaa esiin. Seurakunta on avoin kaikille halukkaille. Pyhä vieraanvaraisuus on kristityn elämäntyylä. Se ei sulje ulkopuolelleen ketään vaan avautuu kaikille. Moninaisuus kuvastaa kirkkoa niin paikallis- kuin yleismaailmallisellakin tasolla.

Itse sain kokea kirkon moninaisuutta upealla tavalla opiskellessani Rooman paavillisessa Gregoriana-yliopistossa, josta valmistuin pyhän teologian tohtoriksi viime kesänä. Gregorianassa opiskelee nuoria yli 120 eri maasta. Jokaisella on oma katolisen uskon perinteensä, jonka he tuovat vuoropuheluun kirkon roomalaisen perinteen kanssa. Näin syntyy yhä laajenevaa teologista moninaisuutta yhden kirkon sisällä. Nyt kun olen palannut Suomeen ja aloittanut työn Helsingin piispan sihteerinä Rehbinderintiellä, mietin, voisiko roomalaisella kokemuksellani olla jotakin sanottavaa suomalaisessa paikallistilanteessamme.

Uskon, että perimmäinen syy siihen, miksi monet nuoret loittonevat kirkosta Suomessa, on se, että he tuntevat olonsa siellä liian ahtaaksi. Nuoret haluavat todella elää ja kokea asioita, toteuttaa sen ainutlaatuisen potentiaalin, jonka he ovat Jumalalta saaneet. Seurakunnan tulisi tukea heitä tässä.

Ehkä ei tarvitakaan niin paljon sääntöjä ja kieltoja vaan pikemminkin innostavaa kannustusta seurata häntä, joka on tie, totuus ja elämä? Moninaisessa seurakunnassa on tilaa kaikille, jotka haluavat etsiä Kristusta Jeesusta, kukin omista lähtökohdistaan käsin. Katolinen kirkko ei ole minkään yksittäisen ryhmän tai aatteen omaisuutta, vaan kirkko on kaikkien ihmisten Jumala-yhteyden sakramentti.

Ehkä kysyt, miten sitten elää tätä Jumalan moninaisen armon ihmettä käytännössä, konkreettisesti? Eikö pappi voisi yksinkertaisesti sanoa meille, mitä tehdä, jotta kirkon moninaisuus

kehittyisi? Tämä ei kuitenkaan olisi se kirkko, josta paavi Franciscus unelmoi. Paavi unelmoi synodaalisesta kirkosta eli kirkosta, jossa me kaikki kuuntelemme yhdessä Jumalan ääntä ja kuljemme yhdessä eteenpäin kohti hänen valtakuntansa toteutumista. Jumalan moninaisen armon ihmeeseen tarvitaan meitä kaikkia, todella meitä kaikkia.

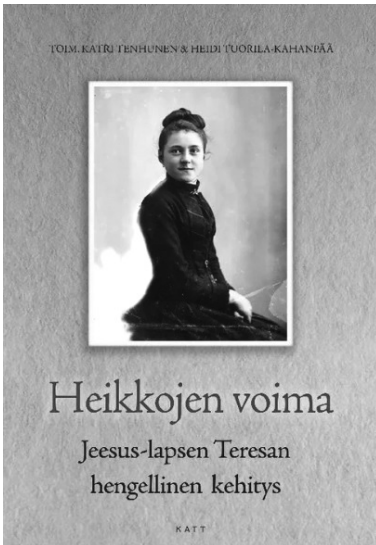
Olisi turhaa ja haitallistakin etukäteen lyödä

lukkoon tiettyjä toimintamalleja ja strategioita kirkon tulevaisuudelle. Rakenteita tarvitaan, mutta ne eivät saa tukahduttaa Jumalan Hengen puhallusta. Häntä kuuntelemalla ja toinen toisiamme iloisesti palvelemalla löytyvät varmasti myös konkreettiset kanavat Jumalan moninaisen armon virtaukselle.

Yksi asia on kuitenkin selvää: Jumalan moninaisen armon ihme alkaa sunnuntain pyhästä messusta. Siellä pääsemme osallisiksi Jumalan ehdottomasta rakkaudesta, joka vähitellen muuttaa meidät hänen kaltaisuuksiensa. Tämä on pitkä ja usein vaivalloinenkin tie, mutta seurakunnassa saamme sitä kaikki yhdessä kulkea, toinen toisiamme tukien ja auttaen, kaikki omalla tavallamme ”Jumalan moninaisen armon hyvinä haltijoina” (1. Piet. 4:10).

Alpo Penttinen

Jumalanäidin hymy

Karmeliitat ovat muotia, Helsingissä jopa oopperan aiheena on tänä keväänä karmeliittasisarten giljotiinikohtalo Ranskan vallankumouksessa. Tässä lehdessä on kaksi juttua karmeliitoista: Heikki Aranpää kirjoittaa pyhiinvaelluksesta Teresaa ”tapaamaan” ja allekirjoittanut kertoo uutuuskirjasta **Heikkojen voima, Jeesus-lapsen Teresan hengellinen kehitys**.

KATT julkaisi viime vuonna tämän viehättävän kirjan. Sen ovat toimittaneet Katri Tenhunen ja Heidi Tuorila-Kahnpää. Kirjassa on Jeesus-lapsen Teresan kaksi pitkää hurmioitunutta runoa *Kun elää rakkaudesta* ja *Minä rakastan sinua, oi Maria*. Alussa on kahden paavin pohdintoja: miten nainen, jolla ei ole teologian opintojen arvosanoja, voidaan julistaa kirkon-

opettajaksi? Toteavat, että hyvin voidaan, pätevin syin, koska olemme oppineet.

Kirjassa olevan esseen **Teresan hengellinen kehitys** on kirjoittanut karmeliitta, isä Wilfried Stinissen OCD. ”Ilman mystikkoja olisimme vaarassa pitää kristinuskoa kylmänä ja elottomana oppilausemien ja moraalisten kehotusten luurankona”, sanoo Stinissen. ”Mystikot opettavat meille omalla esimerkillään, että Jumala voi tehdä ihmisen rakkaudesta ja ilosta humaltuneeksi.”

Pyhän Paavalin määritelmä mystikalle on kirkas: ”Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa” (Gal. 2:20). Myös Teresalle mystiikka on ensimmäisen käskyn ottamista tosissaan: rakastaa Jumalaa, ei osalla sydämestään, vaan koko sydämellään ja kaikesta voimastaan. Kun Teresa koki nähneensä Neitsyt Marian hymyilevän, tämä paransi hänet. Teresan tunsivat olevansa turvassa Marian hunnun alla.

Teresan runo *Minä rakastan sinua, oi Maria* päättyy näin:

*Sinä, joka tulit hymyillen luokseni
elämäni alussa,
tule ja hymyile minulle jälleen....
Äiti... On jo ilta!
En pelkää sinun ylivertaisen kunniasi
loistoa.
Olen kärsinyt yhdessä kanssasi, ja
nyt haluan
laulaa sinun sylissäsi, Maria, siitä,
miksi rakastan sinua,
ja saapua sanomaan että olen sinun
lapsesi!*

Jeesus-lapsen Teresan mielestä rakkaus on pidettävä palavana heittämillä rakkauden tuleen edes pieniä oljenkorsia kuten hymy, rakastava sana. Stinissen huomauttaa, että Teresan pieni tie on väärintulkittuna mukava tie: Jumalalle voi puhua arkipäivän asioista, pienet rakkauden teot riittävät. Stinissen korostaa, miten itsekieltämys kuitenkin oli Tere-salle olennaista ja jatkuvaa. Se ei ollut helppo tie. Teresa kovasti halusi olla suuri pyhä ja tuottaa siten isälleen kunniaa. Toivomus kuulosta lapselliselta, mutta ei, Teresa tähtäsi kristillisen elämän täyteyteen. Mystiseen suureen rakkauden kokemiseen tarvitaan se rakkaus mutta myös sitkeys itsejärjestyksessä, luostarin rukouksissa ja itsekieltäymissä, kirjoittaa Stinissen.

Kirja täydentää, selventää ja syventää Jeesus-lapsen Teresan pienen tien ymmärtämistä.

Kiitos kirjasta Heidi ja Katri!

Lemmikki Louhimies

Antakaa lasten tulla minun tyköni

Jos ei tahdota ottaa esiin epäkohtia, ettei ketään loukattaisi, ettei kukaan pahoittaisi mieltään, niin kuinka silloin käykään? Joku kuitenkin itkee, pettyy. Nyt ei pidä suuttua. Jeesuksen lause pitää paikkansa. Lapset ovat tervetulleita kirkkoon, se on aivan varma.

Voin kuvitella, miten rankkaa on ollut talvella pukea lapset ja saada koko perhe kirkkoon. Se on urheaa ja reipasta, ihailtavaa. On vaikea saada lapset olemaan hiljaa. Jos eivät ole, niin varmasti vanhemmat hikoilevat ja tuskastuvat. Kaikki tietävät että pitäisi olla hiljaa, mutta lapset ovat sitä asiaa vasta opiskelemissa. Kun lapsi käy kirkkumaan, kiukuttelemaan ja ääneen itkemään, olisi mentävä kiireesti ulos. Tiedän, sekin hankalaa, kirkon takana täynnä seisovia ja ulkona kylmää.

Kun meillä muutamilla vanhemmilla ihmisillä näytti olevan hapan ilme reaktionä pikkulasten ääniin Turussa, niin isä Peter huomautti: ”Lapset puhuvat sitä kieltä, jota Jumala ymmärtää. Iloitkaa siitä että meillä on täällä lapsia.”

Kyllä me yritämme mutta joskus silti tuntuu pahalta.

Kukaan kirkkoherra tai pappi ei uskalla sanoa nuorille pareille, että lasta pitäisi hillitellä. Pappi ei voisi ikinä huomauttaa vanhemmille henkilökohtaisesti, koska silloin saattaisi tapahtua onnettomuus: nuoret pahoittaisivat mielensä ja lopettaisivat käymästä kirkossa. Uskoon tulisi vamma.

Nuoret, kun teillä on ollut työ tuoda joukkonne kirkkoon, niin myös meidän vanhojen joukossa voi olla väsyneitä omaishoitajia. Kuvitelkaa: itsekkin jo vanhus hoitaa, pesee ja pukee iäkkään puolisonsa, järjestää hänelle aamiaisen ja sitten vasta kerkeää lähtemään messuun. Kirkkoon tullessaan hän toivoo rauhaa, hetkeä ylentää mielensä Jeesuksen puoleen ja pyytää voimia seuraaviin päiviin. Hän toivoo kirkon musiikin hoitavan, pyhyiden kosket-tavan. Valmiiksi uupunut ei jaksa hälinää, kirkumista, kiipeilyä tai pikku-autojen kolistelua. Hän itkee hiljaa.

Mitä te nuoret vanhemmat voisitte tehdä? Ehdottomasti tulkaa messuun, mutta opet-takaa lapsellenne, että kirkko on pyhä paikka, siellä on oltava hiljaa, kunnioitettava Jumalaa ja kanssaihmiä. Olette kenties itse niin tottu-neet korkeisiin ääniin, ettette sävähdä, kun lasten kirkkaat äänet kaikuna monistuvat kirkkomme kiviseinistä ja välillä hukuttavat papin puheen. Me, joiden kuulo on muuten jo alentunut, kuulemme sen taajuiset äänet – kumma kyllä – erityisen hyvin. Myös-kään striimiä seuraavat eivät kuule pappia, koska lasten äänet kaikuvat kirkkaammin.

Nuoret vanhemmat, olette varmasti huomanneet, että lukijat kumartavat alttarialueelle nous-tessaan ja sieltä poistuessaan? Se on pyhitettyä aluetta. Alttarialueen portaat ovat taaperoista kiehtovia, heidän katsomisensa on hellyttävää, mutta kuitenkin tapahtuu häiriötä: leivän pyhitys ei olekaan pääasia.

Yritetään yhdessä pitää kirkko kaikille rauhan paikkana.

Moitteet tästä kuuluvat yksin minulle.

Lemmikki Louhimies

Pyhän Henrikin katedraaliseurakunnan viikko-ohjelma

AAMUMESSU	tiistai, torstai	07.30
ILTAMESSU	maanantai, keskiviikko, perjantai, lauantai	18.00
RUUSUKKO	maanantai, keskiviikko	17.30
RISTINTIEN HARTAUUS	perjantai	17.30
VESPER	lauantai	17.40

HUOM: Adoraatio on paastonaikana perjantaisin iltamessin jälkeen

RIPPITILAISUUS

Lauantaisin 17.00 –17.45 ja ma, ke, pe klo 17.30 sekä ennen sunnuntain messuja ja sopimuksen mukaan.

HUOM! OHJELMAAN VOI TULLA MUUTOKSIA!

HUOM!

Ajantasaiset tiedot messuista ja muista tapahtumista löytyvät seurakunnan tapahtumakalenterista: <https://henrik.katolinen.fi> tai hiippakunnan verkkosivustolta: <https://katolinen.fi/seurakuntien-ohjelma/>

Seurakunnan henkilöuutisia

KASTETTUJA14

VAHVISTUKSEN SAKRAMENTIN SAANEITA7

AVIOLIITTOON VIHITTYJÄ1

HERRASSA POISNUKKUNEITA4

Katedraalin pyhän viikon ohjelma

TIISTAI / TUESDAY 26.3.2024

18.00 Krismamessu / Chrism Mass

KIIRASTORSTAI / HOLY THURSDAY 28.3.2024

16.00 Evening Mass of the Lord's Supper in English

18.00 Iltamessu eukaristian asettamisen muistoksi / Evening Mass of the Lord's Supper

20.00 Hiljainen palvonta sakramenttikappelissa / Adoration in the chapel of the Blessed Sacrament

PITKÄPERJANTAI / GOOD FRIDAY 29.3.2024

09.00 Tenebrae: pitkäperjantain hetkipalvelus / Liturgy of the Hours of Good Friday

11.00 Ristintien hartaus / Way of the Cross

12.00 Juhlallinen jumalanpalvelus Herran kärsimisen muistoksi englanniksi / Celebration of the Lord's Passion in english

14.00 Ristintien hartaus / Way of the Cross

14.00-14.45 Mahdollisuus ripittäytymiseen / Confession

15.00 Juhlallinen jumalanpalvelus Herran kärsimisen muistoksi / Celebration of the Lord's Passion

15.00 Juhlallinen jumalanpalvelus Herran kärsimisen muistoksi Tikkurilassa / Celebration of the Lord's Passion in Tikkurila

PYHÄ LAUANTAI / HOLY SATURDAY 30.3.2024

09.00 Tenebrae: pyhä lauantain hetkipalvelus / Liturgy of the Hours

12.00 Ruuan siunaaminen puolaksi / Blessing of food in Polish

21.00-21.45 Mahdollisuus ripittäytymiseen / Confession

22.00 Pääsiäisyön vigilia ja juhlallinen messu / Easter Vigil and Holy Mass

PÄÄSIÄISSUNNUNTAI / EASTER SUNDAY 31.3.2024

09.30 Pyhä messu englanniksi / Holy Mass in English

11.00 Päämessu / High Mass

11.00 Messu Tikkurilassa / Mass in Tikkurila

16.00 Messu Tagaloksi / Mass in Tagalo

18.00 Iltamessu / Evening Mass

TOINEN PÄÄSIÄISPÄIVÄ / EASTER MONDAY 1.4.2024

09.30 Pyhä messu englanniksi / Holy Mass English

11.00 Päämessu / High Mass

TAPAHTUMIA ♦ UUTISIA ♦ TAPAHTUMIA ♦ UUTISIA

PYHÄN HENRIKIN JA PYHÄN MARIAN SEURAKUNTIEN NAISTENPIIRI

Kaikille naisille avoin naistenpiiri kokoontuu Pyhän Henrikin katedraaliseurakunnan seurakuntasalissa keskiviikkoisin iltamessun jälkeen klo 18.30–20.00. Ohjelmassa on alustus ja keskustelua yhdessä kahvia juoden.

13.3. Katumus ja uudistuminen,
Eeva Vitikka-Annala

10.4. Pyhimyksen elämä ja opetus,
Marketta Pylväskangas

8.5. KATT:n julkaisut ja katolinen
Raamattu, Katri Tenhunen

Lämpimästi tervetuloa mukaan!
Lisätietoja Maria Ailio p. 040 7358211

ENSIKOMMUUNIO-OPETUS

lauantaisin klo 10.00–13.15
Opetuskerrat (Pyhän Henrikin seurakuntatalin alapuolella lastentarhan tiloissa, Puistokatu 1 A):

9.3.2024

13.4.2024

ENSIKOMMUUNIOJUHLA kahdessa ryhmässä:

5.5.2024 klo 14.00

(Rippi ja harjoitus 4.5.2024 klo 9.30)

12.5.2024 klo 14.00

(Rippi ja harjoitus 11.5.2024 klo 9.30)

TAPANILASSA (Veljestentie 6)

lauantaisin klo 10.00–12.45

6.4.2024- ensikommuunio-opetus

ENSIKOMMUUNIOJUHLA

12.5.2024 klo 11.00

(Rippi ja harjoitus 11.5.2024)

SENIORIT

kokoontuvat entiseen tapaan aina kuukauden 3. tiistaina klo 12.00 Henrikin katedraaliin messuun ja sen jälkeen seurakuntataliin yhteiseen seurusteluun.

Päivät ovat: **19.3., 16.4., 21.5.**

Tervetuloa mukaan!

RAAMATTUPIIRI

Emerituspiispa Teemu Sipon johdama raamattupiiri kokoontuu klo 18.30 seurakuntasalissa seuraavina päivinä:

8.3., 21.3., 5.4., 19.4., 3.5., 17.5.

Lämpimästi tervetuloa

VAHVISTUSKURSSI

lauantaisin klo 10.45–13. Opetus tapahtuu Pyhän Henrikin seurakuntasalissa.

Opetuspäivät ovat:

16.3.2024

6.4.2024

20.4.2024

18.5.2024

Yhteyshenkilö: sisar Eugenia

puh. 050 574 7251, ursuliinit@elisanet.fi

Posti Green

Jos vastaanottajaa ei tavoiteta,
lehti pyydetään palauttamaan
osoitteella:

SANCTUS HENRICUS,
PYHÄN HENRIKIN AUKIO 1
00140 HELSINKI

HYVÄÄ PAASTONAIKAA JA SIUNATTUA MATKAA KOHTI PÄÄSIÄISTÄ!

SANCTUS HENRICUKSEN TOIMITUS: Päätoimittaja isä Jean Claude Kabeza. Toimituksessa lisäksi: Heikki Aronpää, Anneli Oula, Alpo Penttinen, Lemmikki Louhimies, Joonas Korteniemi ja sr Renata Glucha.

Seuraavaan lehteen tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään SH:n toimitukselle.

Toimituksen osoite: Sanctus Henricus, Pyhän Henrikin aukio 1, 00140 Helsinki, puh. 09 637 853.

Lehti on luettavissa myös osoitteessa www.henrik.katolinen.fi.